

Hirdetés

Van-e jogunk tudni, hogy mi a helyzet itthon koronavírus-ügyben?

Balogh Gergő
Tegnap 14:25

Az operatív törzs sajtótájékoztatóin gyakran visszatérő kérdés, hogy a kormány miért nem közöl területi adatokat a koronavírus-fertőzöttséggel kapcsolatban. Cikk is [született](#) arról, hogy Magyarországon kívül ezt az európai országok mindegyike megteszi, s bár a svédek később bejelentették, hogy felhagynak a részletes adatok közlésével, a napi bontás így is nyomon követhető, többek között a járvánnyal kapcsolatos Wikipédia [oldalán](#). De amúgy jogunk lenne tudni – a személyiségi jogok megsértése nélkül –, hogy melyek a legfertőzöttebb területek Magyarországon, meg úgy általában azt, hogy mi a helyzet itthon koronavírus-ügyben? És ez a tudás számítana bármit is?

Hirdetés

Az operatív törzs álláspontja ezzel kapcsolatban világos. A média napokon keresztül sorozta az országos tisztifőorvost a területi adatokra vonatkozó kérdésekkel, de Müller Cecília válasza egyre csak az volt, „mi tudjuk, hol vannak a fertőzöttek és vizsgáljuk is az adatokat.” Vagy részletek kifejtése nélkül éppen csak annyit árult el, hogy „immár az egész országból vannak betegek.” De ettől függetlenül is több kérdés maradt nyitva, például a kórházi dolgozók felszerelésére és a kórházak ellátottságára vonatkozóan.

A területi adatokkal kapcsolatos részletes tájékoztatás a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság elnöke, a TASZ jogásza és a volt országos tisztifőorvos szerint sem lenne sértő a személyiségi jogok tekintetében. Ezt a hvg.hu-nak adott egyik [interjújukban](#) is elmondták, Asbóth Márton, a TASZ jogásza így fogalmazott: „közérdek a tájékoztatás”. Jogos, hiszen ennek viszonylatában tud felelősséget és részt vállalni a teendőkben az állampolgár a veszélyhelyzet idején.

Hirdetés

Információ hiányában viszont minden marad a régiben. Az elmúlt harminc év nyomán a média minden bokorban mumust sejt, és ha a hírzárlat résein egy-egy infó néha ki is kandikál, a teljes kép nélkül vagy elinflálódik a veszélyhelyzet, vagy konteók burjánzásának kedvez a környezet. Ez van, harminc évig rágtuk a bizalmat, mint az a mesebeli róka, és amikor jönnek a hollók, nincs mit eljűk dobnunk, hogy az időt húzva mentsük, ami menthető. Ebben a metaforában a társadalom a róka, és a koronavírus a holló. Kicsit kifordítottam a mesét, bocsí.

A tájékoztatás hiánya mint mondtam: vagy elinflál vagy konteót szűl. Van ismerősöm, aki az oroszok Csernobillal kapcsolatos kommunikációjához hasonlítja a kormány hírzárlatát, ezzel már a legelején téves mederbe terelve a témával kapcsolatos diskurzusokat. Az is érdekes, hogy ilyenkor mindig előkerül egy ismerős ismerőse, vagy annak az ismerősnek egy rokona, aki ismer valakit a minisztériumban: „na, és-és ő mondta”. Kábé négy ismerős ismerőse jósolta már meg a kijárási tilalom bevezetését, közben kettőtől hallottam, hogy lezárják Pestet, mire kiderült, hogy az egész egy [youtubertől](#) indult. Van ismerősöm, aki az ismerős ismerősének hatására menekült Pestről vidékre, de én magam olyan tanácsot is kaptam, mikor vidékről a székesfővárosba utaztam, hogy kerüljem a kártyás fizetést, mert lenyomoznak és a kijárási tilalomkor vissza is üthet az otllétem.

Fotó: Szigetváry Zsolt / MTI

Elképesztő, hogy amíg egyesek Facebook-csoportokba tömörülve szoronganak és majdhogynem folpackkal tekerik körbe a házukat, addig mások ügyet sem vetve a helyzetre élnek mindennapi életüket. Bár az idősek kezdik megérteni, hogy nem játék az, ami odakint folyik, az elmúlt napokban mégis számos híradás szólt arról, hogy emberek miként szegik meg a korlátozásokat. Bár ha a brit tudósok megírták, hogy a koronavírus is a hit analógiáján üzemel – mármint, ha nem hiszel benne, akkor nem fertőzhet meg –, legyen. Na jó, ne legyen.

Lehet, hogy a bizalom újjáépítéséhez már késő. Bár ha a kormány tenne némi gesztust és emberi arcot mutatna, az általuk oly nagyon hangoztatott összefogás is megvalósulna, és mindkét oldal sajtója – felelősséget vállalva a médiában kialakult helyzet iránt – együttes erővel nyomná el az álhíreket. Álmodozni azért szabad.

De nem, a kormány a gúnyneven **felhatalmazási törvénynek** nevezett javaslattal reagál, melynek ezen írás most csak egy pontját idézi: „Aki különleges jogrend idején nagy nyilvánosság előtt olyan valótlan tény vagy való tény oly módon elferdítve állít vagy híresztel, amely alkalmas arra, hogy a védekezés eredményességét akadályozza vagy megghiúsítsa, büntetett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” Ez nem csak a TASZ, de más jogászok és bírók szerint is komolyan **korlátozhatja** a sajtószabadságot. A törvény értelmében nem csak az álhírgyártókkal, de a kritikus és ellenőrző szerepüket betölteni kívánó szerkesztőségekkel szemben is felléphetne a kormány „koronavírus elleni védekezés akadályozása” címszóval.

Fotó: Czeglédi Zsolt / MTI

De amíg ez bekövetkezik, addig maradnak a morzsák, a félinformációk. A folyosói pletykák átjutnak a falakon, és az újságírók tolla alatt nyernek újra alakot. Akarva vagy akaratlan egymástól eltérő hírek születnek, ahogyan azt Rovó Lászlóval kapcsolatban is láthattuk. Mert a névtelen források közül az összes hiteles. Mennyivel másabb lenne a kép, ha az egyetem is és az operatív törzs is időben adott volna tájékoztatást az ügyben. Az önkormányzatnak meg alaptól el kellene mondania, hogy hány koronavírus-fertőzöttet kezelnek Szegeden – feltéve, ha bízik a lakosság józan eszében –, mint ahogy azt jó pár település nyilvánossá tette már az elmúlt hetekben.

Úgy látszik létrejött Szegeden a teljes összefogás: a városvezetésnél kérdéseink süket fülekre találnak és az egyetem is csak **végző esetben** oszt meg információt. Az önkormányzati és a Fidesz-sajtó – persze a kötelezőn kívül – meg egyaránt nem mond semmit a helyi viszonyokról. Ez azért szívmelengető.

Szóval ez van, senki nem mond semmit. A felelősségvállalás súlyát az otthonmaradás lehetőségében mérte ki a hatalom, ami persze fontos. Hiszen otthonról is sokat lehet tenni, az internet lehetőségei nem csak a szorongásnak adnak táptalajt, mert rengeteg segítő csoport is alakult: a szegedi kétfarkú kutyák például időseknek **segítenek**, vagy angyalok **várnak maszkokat**, de sok civil szervezet már a vírus lecsengését követő gazdasági recesszió megoldására keres alternatívákat. Talán a tiszta kép másokat is ösztönözne a nagyobb társadalmi felelősségvállalásra, hiszen az elmúlt évtizedek katasztrófákkal kapcsolatos tapasztalatai is azt mutatják, van az emberekben potenciál.

Szóval, hogy van-e jogunk tudni, hogy mi a helyzet itthon koronavírus ügyben? A jogászok szerint igen. Hogy ez a tudás számítana-e bármit is? Hát, szerencsésebb történelmi fejlődésű országokban nem hiszem. Ahol a közbizalom áll, ott mindenki teszi a dolgát, és nem a cáratyuska kezéből várja a csirkefarhátat, vagy éppen bunkerekbe bújva azt, hogy a történelem fellegei elhúzzanak a feje fölött. Tehát igen, itthon igen is számít! De csak akkor, ha az ember tud felnőtt módjára viselkedni, felelősséget vállalni, szerveződve segíteni és nem csak röhög az egészen vagy szorong, meg persze konzerveket halmoz fel, hogy a legvégén maradjon utána valami.

Hirdetés

Nyitókép: Sóki Tamás / MTI

Ajánlom 32 Megosztás

Olvasóink támogatásával szeretnénk megépíteni az új Szegedert

Megépítjük a magyar vidék legmodernebb, legjobb független hírportálját, melyhez a Ti segítségeteket kérjük most. Az új Szegeder tavaszra készül el, addig szeretnénk rá közösen összegyűjteni a fedezetet.

Támogatok

Eddig összegyűlt:

96.478 / 1.000.000 Ft